

Китоби Дониёл — Рақами Ҳаштоду Ҳашт

Ҷош сохтани «Борони дерини» бардурӯғ: сафари нубувватӣ аз 11 сентябри соли 2001

Jeff Pippenger

2024-02-21

Раванди озмоише, ки Ҳангоми фуруд омадани фаришта оғоз меёбад, ба воситаи озмоиши он ки оё китобро аз дасти фаришта гирифта, бихӯранд ё не, муаррифӣ шудааст. Онҳое ки интиҳоб карданд, ки паёмро бихӯранд, сипас барои як ноумедӣ муқаддар гардиданд, дар ҳоле ки гурӯҳе ки аз хӯрдан сарпечӣ намуд, қафо монд. Китобчаи хурде, ки бояд хӯрда мешуд, «афзоиши дониш»-и он паёмро ифода мекард, ки нахуст дар «вақти анҷом» — ё дар соли 1798, ё дар соли 1989 — муҳраш кушода шуда буд, ва баъдтар ба паёме расмӣ дода шуд, ки насли он замон зиндари дар назди нури афзоиши дониш масъул мебошад. Дар ҳар ду таърих, ҳамин ки нубуввати Исломи иҷро гардид, он гоҳ паёме, ки дар дасти фаришта буд ва бояд хӯрда мешуд, ё пазируфта мешуд ё рад мегардид. Агар паёме, ки китоб онро ифода мекунад, рад карда шавад, онҳое ки чунин мекунанд ва ҳанӯз мекушанд иддаои худро дар бораи он ки то ҳол баргузидагони Худо ҳастанд, барқарор нигоҳ доранд, маҷбур мешаванд як паёми қалбакии борони охирро ба вучуд оваранд.

Дар 11-уми сентябри соли 2001 исёнҳои гузаштаи наслҳои адвентизм боз ҳам ба масъалаҳои озмоиш табдил дода шуданд. Боби дуҷуми Ҳабаққук мунозираеро муайян мекунад, ки дар таърихи нубувватие, ки дар он ҷо ифода ёфтааст, ба вукӯъ меояд, ва он хатти нубуввати мувозӣ ба масали даҳ бокира мебошад. Вақте ки посбон пурсид, ки дар таърихи масали даҳ бокира чӣ ҷавоб диҳад, ба ӯ амр карда шуд: «рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан бисоз». Посбонони таърихи миллӣ дар соли 1842 ҷадвали 1843-ро таҳия карданд, ва таҳияи он ба як аломати роҳ табдил ёфт. Ҳамон «рӯё»-и Ҳабаққук 2 буд, ки бар лавҳаҳо равшан гардонида шуда буд ва мебоист дар охир суҳан гӯяд.

Чанде пас аз 11-уми сентябри соли 2001, онҳое ки фаъолияти Исломо ҳамчун воҳиди сеюм шинохтанд, роҳнамоӣ ёфтанд, ки ба «роҳҳои қадим»-и Ирмӣ баргарданд ва дар онҳо қадам зананд. Он «роҳҳои қадим» муайян месохтанд, ки се воҳиди Ваҳӣ, боби ҳашт, ояти сиздах, нақши нубуввати Исломо ифода мекунанд. Бевосита пас аз он, Future for America ба бознашри ду ҷадвали Ҳабаққук, боби ду, оғоз кард, маҳз дар ҳамон нуқтаи таърихи мувозии миллӣ, ки дар он ду ҷадвал ҳамчун аломати роҳ пеш ниҳода шуда буданд, ки онро таҳияи ҷадвали соли 1843, дар соли 1842, намоёндагӣ мекард.

«Моҳи майи соли 1842 дар Бостон [Массачусетс] Конфронси умумӣ даъват карда шуд. Дар ифтитоҳи ин маҷлис бародарон Чарлз Фитч ва Аполлос Ҳейл аз Ҳейверхилл пешгӯиҳои тасвирии Дониёл ва Юҳанноро, ки онҳоро бо рақамҳои нубувватӣ бар рӯи матоъ наққошӣ карда буданд ва иҷро шудани онҳоро нишон меоданд, пешниҳод намуданд. Бародар Фитч Ҳангоми шарҳ додан аз рӯи ҷадвали худ дар пеши Конфронс гуфт, ки Ҳангоме ки ин пешгӯиҳоро меомӯхт, андешида буд, ки агар чизе аз ҳамин гуна,

чунон ки дар ин чо пешниҳод шудааст, ба даст оварад, мавзӯро содатар мегардонад ва пешниҳоди онро ба шунавандагон барои ӯ осонтар мекунад. Дар роҳи мо ин чо нури бештаре буд. Ин бародарон ҳамон кореро анҷом медоданд, ки Худованд 2,468 сол пештар дар рӯёи Ҳабаққук ба ӯ нишон дода буд ва гуфта буд: “Рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан намо, то касе ки онро меҳонад, битавонад бидавад. Зеро рӯё ханӯз барои вақти муайян аст”. Ҳабаққук 2:2.»

«Пас аз баъзе муҳокимаҳо оид ба ин мавзӯ, бо овози якдилона қарор дода шуд, ки сесад нусхаи монанди ин нусха ба усули литографӣ чоп карда шавад, ки ин ба зудӣ анҷом ёфт. Онҳоро “ҷадвалҳои ‘43’ меномиданд. Ин Конфронси бисёр муҳим буд». «Тарҷумаи ҳоли худнавиштаи Ҷозеф Бейтс», 263.

«Ин шаҳодати муттаҳидаи мавъизакунандагон ва нашрияҳои Мавъизаи Дуюми Омадан буд, ҳангоме ки бар «этиқоди асли» меистоданд, ки наشري ҷадвал иҷрошавии Ҳабаққук 2:2, 3 буд. Агар ҷадвал мавзӯи нубувват буд (ва онҳое ки инро инкор мекунанд, этиқоди аслиро тарк менамоянд), пас аз ин бармеояд, ки соли 457 то м. ҳамаҷун соли буд, ки аз он 2300 рӯз бояд ҳисоб карда шаванд. Зарур буд, ки 1843 аввалин вақти нашршуда бошад, то ки «рӯё» «таъхир кунад», ё ин ки вақти таъхире вуҷуд дошта бошад, ки дар он гурӯҳи бокирагон бояд бар мавзӯи бузурги вақт каме хоболуд ва хуфта мегаштанд, дарҳол пеш аз он ки бо Нидои Нимашаб бедор гардонида шаванд». James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2.

«Акнун таърихи мо нишон медиҳад, ки садҳо нафар аз рӯи ҳамон ҷадвалҳои замоншиносӣ таълим медоданд, ки Уилям Миллер низ аз рӯи онҳо таълим медод; ҳамаашон яқнавъ буданд. Пас, ягонагии паём дар он буд, ки ҳама бар як мавзӯ муттаҳид буданд: омадани Худованд Исои Масеҳ дар замони муайян, соли 1844». Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Аз нав чоп шудани ҷадвалҳои солҳои 1843 ва 1850, дар таърихи бевоситаи баъд аз 11 сентябри соли 2001, ҳамон қадар иҷрои Ҳабаққук боби ду буд, ки наشري ҷадвали 1843 дар соли 1842 буд. Таҳияи ин ҷадвалҳо қисми ривояти боби дуюми Ҳабаққук аст, ва он бояд рӯйи метод. Дар 11 сентябри соли 2001 исёни соли 1863 боз такрор гардид аз ҷониби он Адвентистони Лаодикиягӣ, ки аз бозгашт ба «роҳҳои қадим»-и Ирмиё сарпечӣ карданд.

«Душман мекӯшад фикру зехни бародарону хоҳарони моро аз кори тайёр сохтани қавме, ки дар ин рӯзҳои охир устувор биистанд, ба сӯйи дигар равона созад. Мучодалаву софистикои ӯ барои он тарҳрезӣ шудаанд, ки зехнҳоро аз хатарҳо ва вазифаҳои ин соат дур баранд. Онҳо нуреро, ки Масеҳ аз осмон омад, то барои қавми Худ ба Юҳанно бидиҳад, камарзиш мешуморанд. Онҳо таълим медиҳанд, ки манзараҳое, ки акнун пеши рӯйи мо қарор доранд, он қадар аҳамият надоранд, ки сазовори таваҷҷуҳи махсус бошанд. Онҳо ҳақиқатеро, ки асли осмонӣ дорад, бетаъсир мегардонанд ва қавми Худоро аз таҷрибаи гузашташон маҳрум сохта, ба ҷойи он илми козиб медиҳанд. «Худованд чунин меғӯяд: Дар роҳҳо биистед ва бубинед, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он қадам занед». [Ирмиё 6:16.]»

«Ҳеҷ кас набояд бикӯшад, ки пояҳои имони моро канда дур созад,—он пояҳое ки дар оғози кори мо, ба воситаи омӯзиши дуоғӯёнаи Калом ва ба воситаи ваҳй гузошта шуданд. Бар ин пояҳо мо зиёда аз панҷоҳ сол бино карда истодаем. Одамон метавонанд гумон кунанд, ки роҳи наवे ёфтаанд, ки метавонанд пояе мустаҳкамтар аз он чи гузошта шудааст, бино намоянд; аммо ин фиреби бузург аст. “Зеро ҳеҷ кас наметавонад пояи дигаре ҷуз он чи гузошта шудааст, бинад.” [1 Corinthians 3:11.] Дар гузашта, бисёре даст ба он задаанд, ки имони наве бино кунанд, усулҳои наве барқарор созанд; аммо бинои онҳо чӣ қадар давом кард? Он ба зудӣ фурӯ рехт; зеро бар Санг бунёд нашуда буд».

Testimonies, volume 8, 296, 297.

Ирмиё муайян месозад, ки дар «роҳҳои кӯҳан» роҳ рафтанд, яъне «оромӣ»-ро ёфтанд аст, ва он оромӣ «борони охири» аст, ки он ҳангоме оғоз ёфт, ки халқҳо дар 11 сентябри соли 2001 ба ҳашм омаданд, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фурӯ рехтанд. Онҳое ки он гоҳ паёмро хӯрданд, посбонони Ҳабакқук гардиданд, ки мебоист «рӯёро бинависанд ва онро равшан баён кунанд». Ирмиё ҳамон посбононро маҳз дар айёми «оромӣ», ки «борони охири» аст, муайян месозад.

Чунин меғӯяд Худованд: Дар роҳҳо биистед, ва бубинед, ва аз роҳҳои қадимӣ бипурсед, ки роҳи некӯ кучост, ва дар он қадам занед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт. Аммо онҳо гуфтанд: «Дар он қадам нахоҳем зад». Ҳамчунин бар шумо посбонон барқарор кардам, ки мегуфтанд: «Ба садои карнай гӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод». Ирмиё 6:16, 17.

Карнае, ки онҳо бояд навозанд, карнаи шашуми воӣ дуҷум дар таърихи Миллеритҳо мебошад, ва дар рӯзҳои охир он карнаи ҳафтуми воӣ сеюм аст. Посбонони Ҳабакқук, ки ҳамон посбонони Ирмиё мебошанд, паёми хушдордиҳандаро эълон мекунанд, ки дар исёни соли 1888 рад карда шуд. Карнаи шашуме, ки дар соли 1888 рад карда шуд, паёме ба Лаодикия буд.

«Паёме, ки тавассути А. Т. Љонс ва Э. Љ. Вагонер ба мо дода шудааст, паёми Худо ба калисои Лаодикия аст, ва воӣ бар ҳоли ҳар касе, ки даъво мекунад ба ҳақиқат имон дорад, вале нурафшониҳои аз ҷониби Худо атошударо ба дигарон инъикос намекунад».

The 1888 Materials, 1053.

Паёми карнаи ҳафтуми соли 1888 нахустин бор ба Лоодикия дар соли 1856 садо дода шуд, ва сипас паёми Лоодикия дар доираи нури афзояндаи «ҳафт маротиба» ҷой дода шуд. Дар 11 сентябри соли 2001 даъват ба бозгашт ба роҳҳои қадимаи Ирмиё ва ба он роҳҳо қадам задан, ба мақсади дарёфт намудани паёми борони охир, паёми оғоҳкунандаи карнаи ҳафтумро, ки ҳамчун паём ба Лоодикия муаррифӣ шудааст, инчунин «ҳафт маротиба»-ро, ки рамзи асосҳо мебошад, дар бар мегирифт.

«Дурӯғе», ки нубувват муайян мекунад ва фиреби шадидерро, ки дар навиштаҳои Павлус зикр шудааст, ба вучуд меоварад, дар соли 1931, шонздаҳ сол пас аз вафоти набия, ба насли сеюми адвентизми Лоудикея ворид карда шуд. «Дурӯғе», ки ба насли сеюм ворид гардид, аз рӯи нубувват дар даврае ҷойгир аст, ки ҳамчун «заноне ки барои Таммуз гиря мекунанд»

тасвир шудааст, ва бинобар ин бо паёми бардурӯғи борони охири алоқаманд мебошад.

Чузиёти он ки чӣ гуна «дурӯғ» паҳн карда шуд, бояд фаҳмида шаванд, ҳамчунин нақши набуввати «дурӯғ» дар пешгӯии замони охир. Мардони истеҳзокоре, ки дар замони борони охири бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, ки он ҳамон вақти мӯҳрғузори яксаду чихилу чаҳор ҳазор аст, дар насли сеюми адвентизм паёми бардурӯғи борони охириро ба вучуд оварданд, чунон ки дар Ҳизқиёл боби ҳашт бо «заноне, ки барои Таммуз гирия мекарданд» тасвир шудааст. Паёми бардурӯғи борони охири онҳо инчунин аз ҷониби Ҳизқиёл ҳамчун таҳкурсии бардурӯғ, девори бардурӯғи муҳофизат ва паёми бардурӯғи сулҳу амният тасвир шудааст.

Оё рӯёи ботил надидаед, ва фолбинии дурӯғ нагуфтаед, дар сурате ки мегӯед: “Худованд гуфтааст”, ҳол он ки Ман нагуфтаам? Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд Худо: Азбаски шумо ботил гуфтаед ва дурӯғ дидаед, инак, Ман бар зидди шумо ҳастам, мегӯяд Худованд Худо. Ва дасти Ман бар анбиёе хоҳад буд, ки ботил мебинанд ва дурӯғ фолбинӣ мекунанд: онҳо дар маҷлиси қавми Ман нахоҳанд буд, ва дар дафтари ҳонадони Исроил навишта нахоҳанд шуд, ва ба замини Исроил дохил нахоҳанд гашт; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам. Зеро, бале, зеро қавми Маро гумроҳ карданд, гуфта: “Сулҳ”, ҳол он ки сулҳе набуд; ва яке деворе бино кард, ва инак, дигарон онро бо гили ноомехта андуданд. Ба онҳое ки онро бо гили ноомехта меандуданд, бигӯ, ки он фуру хоҳад рехт: борони селобӣ хоҳад омад; ва шумо, эй жолаи азим, хоҳед борид; ва боди тӯфонӣ онро хоҳад шикоятан. Инак, вақте ки девор фуру рехт, магар ба шумо нахоҳанд гуфт: “Андуде ки бо он андудед, кучост?” Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд Худо: Ман онро бо боди тӯфонӣ дар ҳашии Худ хоҳам шикоят; ва дар ғазби Ман борони селобӣ хоҳад омад, ва дар ҳашии Ман жолаи азим барои нест кардан хоҳад борид. Ва Ман он девореро, ки шумо бо гили ноомехта андудед, вайрон хоҳам кард, ва онро ба замин хоҳам афканд, то ки таҳкурсии он ошкор гардад; ва он фуру хоҳад рехт, ва шумо дар миёни он нест хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ҳамин тавр Ман ҳашии Худро бар девор ва бар онҳое ки онро бо гили ноомехта андуданд, ба анҷом хоҳам расонд; ва ба шумо хоҳам гуфт: “Девор дигар нест, ва на онҳое ки онро андуданд”; яъне анбиёи Исроил, ки дар бораи Ерусалим нубувват мекунанд ва барои он рӯёҳои сулҳ мебинанд, ҳол он ки сулҳе нест, мегӯяд Худованд Худо. Ҳизқиёл 13:7–16.

Дурӯғ ва кизбе, ки мардони масхарабози Ерусалим дар бобҳои бисту ҳашт ва бисту нӯҳи Ишаё зери он пинҳон мешаванд, дар ниҳоят ба василаи «тозиёнаи сарозер» доварӣ гардида, несту нобуд карда мешаванд.

Ва довариро низ ба хаткашӣ хоҳам ниҳод, ва адолатро ба шоқул; ва жола паноҳгоҳи дурӯғро рӯфта хоҳад бурд, ва обҳо ҷои ниҳонро фаро хоҳанд гирифт. Ва аҳди шумо бо марг ботил хоҳад шуд, ва мувофиқаи шумо бо дӯзах устувор нахоҳад монд; ҳангоме ки тозиёнаи фарогиранда бигзарад, он гоҳ шумо аз он поймол хоҳед шуд. Ишаё 28:17, 18.

«Тоzi тоzi қамчини фарогирифта»-и Ишаё ҳамон «борони селосо»-и Ҳизқиёл аст, ки бар касоне оварда мешавад, ки «дурӯғ фолбинӣ кардаанд», ба воситаи пешкаш намудани «рӯёи

ботил» ва бо даъвои он ки «Худованд мегӯяд», «ҳол он ки» Худованд «нагуфта буд». Он «дурӯғе», ки он мардони қадим зери он пинҳон мешаванд, ҳамчун чизе муаррифӣ мегардад, ки онҳо даъво доранд Худованд гуфтааст; бинобар ин, он «дурӯғе» дар бораи Каломи Худост. Ё онҳо таълимотеро аз Каломи Худо ҳамчун хато муайян кардаанд, ё ба хато даъво кардаанд, ки Худо фаҳмиши онҳоро роҳнамоӣ намудааст (Худо сухан гуфта буд) дар бораи таълимоте аз Китоби Муқаддас.

«Дурӯғе», ки дар соли 1931 пайдо шуд, ин иддао буд, ки хоҳар Уайт дар китоби Дониёл назари ботили «қурбонии доимӣ»-ро ҷонибдорӣ кардааст. Назари ботиле, ки «қурбонии доимӣ» хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳ ифода мекунад, бар пояи як «дурӯғ» устувор буд; он «дурӯғ» чунин даъво мекард, ки дар соли 1910 Эллен Уайт ба A. G. Daniells хабар додааст, ки назари ӯ ва Прескотт дар бораи «қурбонии доимӣ» ҳамчун ифодакунандаи хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ дар асл дуруст будааст, сарфи назар аз суханони мустақими хаттии ҳуди ӯ, ки бар ҳилофи он буданд.

Назари бардурӯғ дар бораи «ҳамешагӣ», ки он вақт (1931) дар доираи адвентизми Лоудикиявӣ барқарор карда шуд, ба пояи илоҳиётӣ табдил ёфт, ки барои бино кардани паёме ба кор бурда шуд, ки Ҳизқиёл онро «сулҳ ва амният» тавсиф мекунад. Далелҳои гуногуне, ки барои пуштибонӣ кардани он пояи бардурӯғ ба кор бурда мешаванд, ҳамон тангаҳо ва ҷавоҳироти қалбакӣ мебошанд, ки Миллер дар ҳоби худ дид. То поёни ҳоби ӯ ҷавоҳироти аслии ӯ қомилан бо чизҳои қалбакӣ ва ҳасу хошок пӯшида мешаванд, ва ҳасу хошок ва ҷавоҳироту тангаҳои қалбакӣ он паёмро ифода мекунад, ки бар хатои бунёдии онҳо асос ёфта буд, яъне ин ки «ҳамешагӣ» хизмати Масеҳро дар мақдас ифода мекунад.

Дар порчаи Ҳизқиёл, ашёи бефоида ва ҷавоҳироти қалбакӣ ҳамчун «девор» тасвир шудаанд, ки бо маҳлуле ҷунон суфта шудааст, ки зери фишори «боди тӯфонӣ» ё «борони селобӣ» истодагарӣ карда наметавонад.

Паёмбари нофармон аз Яҳудо, ки Еробъомро сарзаниш кард, ниҳоятан миёни як «хар» ва як «шер» мурд. Шер Бобилро ифода мекунад ва хар Исромо. Ду таълимоте, ки Адвентизми Лоодикия наметавонад бубинад ва бо марги он паёмбари нофармон ифода шудаанд, паёми папагӣ (шер) ва паёми Исрол дар Войи сеюм (хар) мебошанд.

«Шамоли тӯфонии» Ҳизқиёл рамзи «шамоли сахтест, ки боздошта шудааст»-и Ишаё дар «рӯзи шамоли шарқӣ» дар боби бисту ҳафт мебошад. «Шамоли тӯфонии» Ҳизқиёл ҳамчунин ҳамон «чор бод»-и Ваҳй, боби ҳафт аст, ки то вақти мӯҳр зада шудани бандагони Худо нигоҳ дошта мешаванд. «Шамоли тӯфонии» Ҳизқиёл инчунин паёми ӯ аз «чор бод» дар боби сию ҳафт аст, ки устухонҳои хушки мурдари ба ҳаёт меоварад, то ба лашкари азиме табдил ёбанд. «Шамоли тӯфонии» Ҳизқиёл, ки «девори бо гили нопухта биношударо» фурӯ меорад, паёми борони охирини Войи сеюм аст.

«Борони пуршиддати» Ҳизқиёл рамзи папствост, ва аниқтараш, он рамзи давраи бӯҳрони қонуни якшанбе мебошад, ки аз қонуни якшанбеи ба-зудӣ-оянда дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад. Пайғамбари нофармони Яҳудо, ки дар миёни хар ва шер мурд, марги адвентизми Лоудикиягиро ифода мекард, ки байни 11 сентябри соли 2001, ҳангоми расидани хар (вои

сеюм), ва қонуни якшанбеи ба-зудӣ-оянда (шер) ба вуқӯъ меояд. Марги адвентизми Лоудикиягӣ дар чараёни мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор рух медиҳад, ки он замоне оғоз ёфт, ки халқҳо ба ғазаб омаданд, вале 11 сентябри соли 2001 боздошта ва маҳдуд нигоҳ дошта шуданд, ва дар қонуни якшанбеи ба-зудӣ-оянда ба анҷом мерасад. Марги онҳо, чунон ки тавассути пайғамбари нофармон нишон дода шудааст, ба сабаби он ба амал меояд, ки онҳо ба усули корбурди протестантизми муртад бозгаштанд, ҳарчанд ба онҳо мустақиман таълим дода шуда буд, ки ҳаргиз ба «мачлиси масхарақунандагон» барнагарданд.

Марги онҳо дар таърихи мӯҳр зада шудани яксаду чилу чаҳор ҳазор ба вуқӯъ меояд. Ҳамин ки қавми Худо мӯҳр зада мешаванд, фариштагони ҳалокатовар кори худро оғоз мекунанд. Аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба наздикӣ омадани довариин зиндагон дар калисои Худо анҷом меёбад, зеро доварӣ аз Ерусалим оғоз мешавад, ва он аз пирони қадим оғоз меёбад, ки мебоист ниғаҳбонони қавм бошанд, вале дар тӯли чор насл масъулиятҳои худро тарк карда буданд. Онҳое ки дар он давра мӯҳрро қабул мекунанд, ҳамон парчае мебошанд, ки барои халқҳо барафрошта мешавад. Онҳо пеш аз қонуни якшанбеи ба наздикӣ омадани мӯҳр зада мешаванд, зеро ягона роҳе ки тавассути он рамаи дигари Худо оғох карда шуда метавонад, ин аст, ки дар бухрони қонуни якшанбе мардон ва занонро бинад, ки мӯҳри Худоро доранд.

«Кори Рӯҳи Муқаддас ин аст, ки чаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ мутақоид созад. Ба чаҳон танҳо он гоҳ хушдор дода шуда метавонад, ки касоне, ки ба ҳақиқат имон доранд, ба василаи ҳақиқат муқаддас гардида бошанд, бар асоси усулҳои баланд ва муқаддас амал намоянд ва ба маънои воло ва мутаррақи калима, хати тафриқаро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд, ва онҳое, ки онҳоро зери по поймол мекунанд, нишон диҳанд. Қудсиятҳои Рӯҳ фарқияти миёни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро риоя мекунанд, ошкор месозад. Вақте ки озмоиш фаро расад, ба таври равшан нишон дода хоҳад шуд, ки нишони ҳайвон чист. Он риояи рӯзи якшанбе аст. Касоне, ки баъд аз шунидани ҳақиқат, ҳамоно ин рӯзро муқаддас мешуморанд, имзои он одами гуноҳро бар худ доранд, ки гумон дошт вақтҳо ва шариатро дигаргун созад». Bible Training School, December 1, 1903.

Марги адвентизми лодикиягӣ дар чараёни таърихи борони охири ба анҷом мерасад, ки он аз 11 сентябри соли 2001 ба пошидан оғоз кард, ва беандоза дар қонуни якшанбеи наздиқулвуқӯъ фурӯ мерезад, вақте ки Худо қавмеро, ки барои абадиёт муҳр зада шудаанд, барқарор карда, сипас ҳамчун нишоне боло мебардорад.

Дар он давраи замон, онҳое, ки дар Адвентизми Лаодикия ҳастанд, ки барои гирифтани тамғаи ҳайвон омодагӣ мебинанд ва онро хоҳанд гирифт, ба воситаи бисту панҷ марде, ки дар боби ҳаштуми Ҳизкиёл ба офтоб сачда мекунанд, муаррифӣ шудаанд. Онҳо касоне мебошанд, ки паёми бардурӯғии «осоиштагӣ ва амният»-и Ҳизкиёлро пазируфтаанд, паёме ки тақаллуби паёми ҳақиқии борони охириро ифода мекунад, ки онро дар он таърих посбонони ҳақиқӣ эълон менамоянд. Асоси он паёми бардурӯғии борони охири ин таъйин аст, ки «ҳамешагӣ» дар китоби Дониёл рамзи Масеҳ мебошад, дар ҳоле ки дар асл он рамзи Шайтон аст. Ҳамон эътиқоди бардурӯғӣ бунёди ҳамон таълимотест, ки «мардони

истеҳзоқоре, ки бар қавми Ерусалим ҳукмронӣ мекунад», барои барафрохтани девори бесуфтаи худ ба кор мебаранд.

Муайян кардани «ҳамешагӣ» ҳамчун рамзи Масеҳ ба таври таърихӣ бо як «дурӯғ» дар соли 1931 қорӣ карда шуд. Аз ҳамон вақт ба баъд девори нопухтаи тангаҳо ва ҷавоҳироти қалбаки бино карда шуд. Он «девор» муқаррар шудааст, ки вақте марди хасубинрасон меояд, то хирмани Ёро қомилан пок созад, фуру резад. Он поксозӣ дар давраи нубуввати таърих, миёни «боди тӯфонӣ» (хари 11 сентябри соли 2001) ва «жолаҳои селобӣ» (шерӣ қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ омаданӣ) ба анҷом мерасад. Дар он таърих, пайғамбари нофармон кушта мешавад ва дар қабри пайғамбари қозибӣ Байт-Ил дафн карда мешавад. Хоҳар Уайт «девор»-и нубувватро ҳамчун қонуни Худо муайян мекунад.

«Паёмбар дар ин ҷо қавмеро тасвир мекунад, ки дар замони рӯйгардонии умумӣ аз ҳақиқат ва адолат, мекушанд он усулхоеро барқарор намоянд, ки бунёди Малакути Худо мебошанд. Онҳо тармимкунадагони шикфе ҳастанд, ки дар шарияти Худо ба вучуд оварда шудааст,—он деворе, ки Ё гирди баргузидагони Худ барои муҳофизати онҳо гузоштааст, ва итоат ба аҳкоми адолат, ростӣ ва покии он бояд барои онҳо ҳамеша хифзи пайдор бошад.»

«Паёмбар бо суҳаноне, ки маънояшон ошқору бебаҳс аст, қори маҳсули ин қавми бақияро, ки деворро бино мекунад, нишон медиҳад. “Агар ту пои худро аз шанбе боздорӣ, аз он ки дар рӯзи муқаддаси Ман хости худро ба ҷо оварӣ; ва шанbero лаззат, муқаддаси Худовандро гиромӣ шуморӣ; ва Ёро иззат намоӣ, ба роҳҳои худ наравӣ, хости худро наҷӯӣ ва суҳанони худро наҷӯӣ: он гоҳ дар Худованд лаззат хоҳӣ бурд; ва Ман тӯро бар баландии замин савор хоҳам кард, ва тӯро аз мероси падарат Якуб хоҳам ҳуронид; зеро даҳони Худованд инро гуфтааст.” Ишаё 58:13, 14.» Паёмбарон ва Подшоҳон, 678.

Оғози насли қоруми адвентизм, қунон ки оғози насли сеюм низ буд, бо наشري як китоби муайян мегардад. Насли сеюм бо наشري китоби W. W. Prescott, The Doctrine of Christ, оғоз ёфт, ва он насл бо наشري Questions on Doctrine ба поён расид. The Doctrine of Christ баъоратеро пешкаш намуд, ки қасдан аз паёми нубуввати миллерӣ ҳолӣ карда шуда буд. Questions on Doctrine баъоратеро пешкаш намуд, ки қори тақдисро, ки аз қониби Масеҳ ба анҷом расонида мешавад, инқор мекард. The Doctrine of Christ нури рӯёи (chazon)-и таърихи нубувватиро дур сохт, ва Questions on Doctrine нури рӯёи (Mareh)-и «зоҳиршавии» Масеҳро дур сохт.

Дар миёни он ду китоби паёми бардурӯғӣ борони охирин, ки бо рамзи «заноне, ки барои Таммуз мегиристанд» ифода шудааст, ташаккул ёфт. Маҳз дар он таърих «дурӯғи соли 1931» тарғиб карда шуд. Он насли сеюм (макрӯҳият) ҳамчунин бо мусолиҳаи қалисои сеюми Пергомос ифода мегардад. Рамзи мусолиҳа дар қалисои сеюм қори қустуқӯи аккредитатсия аз муассисаҳои дунявиро муайян мекунад, ки қоидаҳо барои илоҳиёт ва қоидаҳо барои тибро дикта менамуданд. Маҳз дар насли сеюм он мусолиҳаи ҳақиқат анҷом дода шуд, ки он ҳам ворид қардан ва ҳам таъкид бар истифодаи Китобҳои Муқаддасро дар бар мегирифт, ки аз дастнависҳои таҳрифшуда тарҷума шуда буданд.

Дар соли 1957, китоби Questions on Doctrine таслими ҳақиқати асосии Инчилро ифода мекард. Он ҳақиқат ин аст, ки Исо мурд, то моро аз гуноҳ начот диҳад, аммо Ў намурд, то моро дар гуноҳ начот диҳад. Таълими католикӣ ва протестантии муртадона, ки инсон наметавонад ба Каломи Худо итоаткор бошад, далели абадии Шайтон аст. Инсон метавонад ва бояд ба Каломи Худо итоаткор бошад, ҳатто агар Шайтон иддао кунад, ки «ҳаргиз нахоҳӣ мурд». Назари суқуткарда ва муртадонаи протестантӣ, ки инсонҳо наметавонанд бар гуноҳ ғолиб оянд, ва бинобар ин то замони он ки Исо дар омадани дуюми Худ онҳоро ба таври мӯъҷизавӣ ба роботҳои итоаткор табдил диҳад, наметавонанд ба шариати Худо итоат кунанд, ба таълимоти китоби Questions on Doctrine дохил карда шуд.

Дар соли 1957 насли чоруми адвентизми Лоудикия оғоз ёфт, ва девори ноандудаи он (конун) барпо гардид; хамин тавр, мантике фароҳам омад, ки ба бисту панҷ марди қадим имкон хоҳад дод дар анҷоми замони мӯҳрғузории саду чихилу чаҳор ҳазор ба офтоб сачда оваранд. Он девори ноандуда, ки ҳамон эътиқодест, ки нигоҳ доштани шариати Худо ғайриимкон аст, замоне аз миён бурда мешавад, ки «девори» ҷудоии Калисо ва Давлат дар қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда бардошта шавад. Қонуни якшанбе боронҳои селосоро ташкил медиҳад, ё, чунон ки Ишаё баён мекунад, тозиёнаи пуртуғён аст, ва он тӯфон дар Иёлотӣ Муттаҳида аз қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда оғоз меёбад.

Дар замони қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида душман (папа) «мисли сел» (тозиёнаи лабрес) ворид мегардад, ва маҳз он вақт аст, ки «парчам» бар зидди ӯ барафрохта мешавад. Маҳз он вақт аст, ки «девори андованашуда»-е, ки адвентизми лаодикиягӣ бар татбиқи бардурӯғи «қурбонии доимӣ» бино карда буд, рӯфта мешавад.

Мувофиқи аъмолашон, ҳамон тавр Ў подош хоҳад дод: ҳашм ба душманонаш, чазо ба бадхоҳонаш; ба ҷазираҳо низ подош хоҳад расонд. Ва онҳо аз ғарб аз номи Худованд хоҳанд тарсид, ва аз тулӯи офтоб аз ҷалоли Ў; вақте ки душман мисли сели пурзӯр хоҳад омад, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ парча мехоҳад барафрошт. Ва Начотдиҳанда ба Сион хоҳад омад, ва назди онҳое ки аз гуноҳ дар Яъқуб рӯй мегардонанд, мегӯяд Худованд. Ва аммо Ман, ин аст аҳди Ман бо онҳо, мегӯяд Худованд: Рӯҳи Ман, ки бар туст, ва суханони Ман, ки дар даҳони ту ниҳодаам, аз даҳони ту, ва аз даҳони насли ту, ва аз даҳони насли насли ту дур нахоҳад шуд, мегӯяд Худованд, аз ҳоло ва то абад. Барҳез, дурахш; зеро нури ту омадааст, ва ҷалоли Худованд бар ту тулӯ кардааст. Зеро инак, торикӣ заминро хоҳад пӯшонид, ва зулмоти ғализ қавмҳоро; вале Худованд бар ту тулӯ хоҳад кард, ва ҷалоли Ў бар ту намоён хоҳад шуд. Ва халқҳо сӯи нури ту хоҳанд омад, ва подшоҳон сӯи дурахши тулӯи ту. Ишаё 59:18–60:3.

Ғайрияхудиён ба нур меоянд, ҳангоме ки ҷалоли Худо бар қавми Ў бошад, ва ин дар он вақт воқеъ мегардад, ки душман мисли сел ҳучум меоварад. Вақте ки он душман ворид мешавад, Худо бар зидди ӯ байраке (нишоне) баланд мекунад. Ҷалоли Худованд, ки бар он қавме аст, ки ғайрияхудиён ба онҳо посух медиҳанд, хислати Ўст, ва хислати Ў гуноҳ намекунад. Он паёми сулҳ ва амниятӣ козиб аст, ки таълим медиҳад, ки мардон ва занон наметавонанд бар гуноҳ ғолиб оянд. Он паём паёми козиби борони охир аст, ки дар замони паёми ҳақиқии борони охир мавъиза мешавад, ки он 11 сентябри соли 2001 фаро расид. Он паёми козиб

паёми козибест дар бораи шариати Худо, ки «девор» аст. Он таълими козиб дар китоби Questions on Doctrine таҷассум ёфтааст, ки расидани насли ҷаҳорум ва ниҳии Адвентизми Лоудикиягиро нишон дод.

11 сентябри соли 2001 чор исёнҳои адвентизми Лаодикия омаданд, то он насли охириро бо гуноҳҳои падаронашон озмоиш кунанд. Дар он рӯз Худо қавми Худро ҳидоят намуд, то ба роҳҳои кӯхани Ирмиё бозгарданд, то паёми асосиро, ки ба сурати ҷавоҳироти Миллер муаррифӣ шудааст, бифаҳманд ва бипазиранд. Агар онҳо чунин мекарданд, борони охириро, ки Ирмиё онро «оромӣ» номидааст, меёфтанд. Даъват ба бозгашт ба роҳҳои кӯхан тақдирӣ он озмоише буд, ки исёни соли 1863-ро ба вуҷуд овард.

Дар рӯзи 11-уми сентябри соли 2001, ки он «рӯзи шамоли шарқӣ ва шамоли саҳт»-и Ишаёст, бояд «суруди тоқзор» аз ҷониби онҳое суруда мешуд, ки дар Ваҳй, боби чордахум, ояти сеюм, ва низ дар боби понздаҳум, ояти сеюм, суруди Мусо ва Барраро месароянд. Он суруд паёми Лаодикия аст, ки муайян месозад, ки қавми баргузидаи собиқ дар он вақт канор гузошта мешуданд, зеро Худо он вақт дар ҳоли супурдани тоқзори Худ ба мардону заноне буд, ки меваҳои матлуби тоқзорро ба бор меоварданд. Он паёми тоқзор ҳамон паём ба Лаодикия аст, ки паёме буд, ки Ҷонс ва Ваггонер онро ҳангоми исёни соли 1888 пешниҳод карданд.

11-уми сентябри соли 2001 борони охир оғоз ёфт, ва дар мувоҳисаи боби дуёми Ҳабаккук гурӯҳе муайян мегардад, ки паёми ду лавҳаро пешниҳод карданд, зеро онҳо ба роҳҳои қадимаи Ирмиё бозгашта буданд ва «оромӣ ва тароват»-ро қабул мекарданд, ки Ишаё онро барои қасоне мефаҳмонад, ки усули онҳо «сатр бар сатр» аст. Мувоҳисае, ки онҳо дар он ширкат доштанд, дар муқобили паёми бардурӯғи борони охир буд, ки бо «заноне, ки барои Таммуз гиря мекарданд» тасвир шудааст ва ҳалқи ҳоболуди Лаодикияро бо паёми сулҳ ва амният рӯҳбаланд мекард.

Паёми «сулҳ ва амният» даъво мекунад, ки барои мардон ва занон гуноҳ накардан ғайриимкон аст, ва бинобар ин Худо онҳоро танҳо «дар» гуноҳхояшон сафед хоҳад кард ва метавонад сафед кунад. Он мардони истехзокунанда даъво мекунад, ки паёми «сулҳ ва амният»-и онҳо ҳамон паёми ҳақиқии сафедшавӣ ба воситаи имон аст, ки Ҷонс ва Ваггонер пешниҳод карда буданд, аммо он ин ҳақиқатро канор мегузорад, ки ҳар киро Худо сафед мекунад, ҳамачунин тақдир низ менамояд, зеро Худо намурд, то мардумро дар гуноҳхояшон наҷот диҳад, балки аз гуноҳхояшон.

11 сентябри соли 2001 оғози давраи муҳр задани яксаду чилу чор ҳазорро нишон дод, ки он бо он анҷом меёбад, ки як гурӯҳ муҳри Худро қабул мекунад, чунон ки аз ҷониби онҳое тасвир шудааст, ки барои нафратангезиҳо дар қалисо ва дар замин нола ва ғиғон мекунанд, ва гурӯҳи дигаре, ки ба маъбад, ҷое ки дар он қори ниҳии фариштаи сеюм анҷом дода мешавад, пушт гардониданд, ва онҳо ба офтоб сачда мекунанд. Таърихи миллериҳо таърихи ҳаракати фариштаи сеюмро нишон медиҳад, ва бо ин қор авҷи он ба паёми борони охирин ва ба таҷрибае марбут аст, ки он дар онҳое ба вуҷуд меорад, ки интиҳоб мекунанд бихӯранд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Нохостани даст кашидан аз ақидаҳои пешакӣ пазируфташуда ва қабул намудани ин ҳақиқат, дар пояи қисми зиёди муқовимате қарор дошт, ки дар Миннеаполис бар зидди паёми Худованд тавассути бародарон Ваггонер ва Чонс зоҳир гардид. Бо барангехтани он муқовимат, Шайтон муваффақ шуд, ки аз қавми мо, ба андозаи зиёд, он қувваи махсуси Рӯҳулқудсро, ки Худо орзу дошт ба онҳо ато намояд, дур нигоҳ дорад. Душман онҳоро аз ба даст овардани он самаранокие боздошт, ки метавонист аз онҳо бошад дар расонидани ҳақиқат ба ҷаҳон, чунон ки ҳаввориён онро пас аз рӯзи Панतिकост мавъиза карданд. Нуре, ки бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ равшан созад, муқовимат дида шуд, ва бо амали бародарони худӣ мо, ба дараҷаи зиёд аз ҷаҳон дур нигоҳ дошта шудааст». Selected Messages, book 1, 235.